

[Socialministeren]

tet netop kom fra kommunal side, nemlig fra det kommunale momsfond. Man gjorde det i tilknytning til et projekt, der skulle belyse problematikken omkring afprøvning af hjælpemidlerne, at man fra fondens side besluttede at sætte betydelige økonomiske midler på oprettelse og drift af et hjælpemiddelinstitut, foreløbig i en 5-årig periode. Det gjorde man i 1980, og siden det tidspunkt har udgifterne ved instituttets drift da også langt overvejet været dækket af bevillinger fra momsfondet. Det vil altså sige, at instituttet hidtil har været finansieret af kommunale midler og også i sin tid blev oprettet på kommunal foranledning.

I foråret 1984 blev den tidligere socialminister så af formanden for instituttets bestyrelse gjort bekendt med, at momsfondet ville standse bevillingerne til instituttet fra den 1. juli 1985. Det vil altså sige, at det er en beslutning, der ikke er truffet af stat eller regering, da staten eller regeringen for så vidt ikke har haft ansvar hverken for oprettelse eller drift af hjælpemiddelinstitutet. Det var altså udtryk for en prioritering foretaget af den kommunale verden.

Jeg vil kort sige lidt om, hvad der var tanken med oprettelsen af instituttet, og hvad man foretager sig i instituttet. Virksomheden består først og fremmest i at rådgive og vejlede kommuner og amtskommuner på hjælpemiddelområdet og herunder også oplyse om prøvningsresultater. Den prøvningsvirksomhed, der er tale om, bliver ikke foretaget på instituttet selv, men købes hos bestående institutter eller foretages i Sverige eller Norge.

På baggrund af den oplysning fra formanden for bestyrelsen forelagde den tidligere socialminister en tankegang om, at han var indstillet på at ændre i bistandslovens § 135 b, stk. 2, således at der fortsat kunne være en kommunal finansiering, nemlig en finansiering, der kunne fordeles i overensstemmelse med folketallet mellem de amtskommuner, der har adgang til at benytte rådgivningen. Den øvrige del af instituttet – altså den del, der ikke lige direkte drejede sig om rådgivning af kommunerne og amtskommunerne – måtte så i givet fald kunne finansieres ved betaling af de enkelte ydelser. Der kunne være tale om konsulentbistand til institutioner og private samt kursusvirksomhed osv.

Det var fra regeringens side en forudsætning for det nævnte forslag, at brugerne, dvs.

kommunerne og amtskommunerne, ønskede at opretholde instituttet, og at Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, København og Frederiksberg var enige om at gå ind i en fordeling af udgifterne ved instituttets videreførelse.

Jeg havde en drøftelse med de kommunale repræsentanter den 3. september 1984, hvor jeg forelagde dette forslag om den fælles kommunale finansiering. På dette møde viste det sig imidlertid, at man ikke var interesseret i en sådan ordning, idet man bl.a. henviste til arbejdet i de hjælpemiddelcentraler, der jo er i hvert amt. Det er der også på et spørgsmål fra socialudvalget gjort udførligt rede for.

På denne baggrund er jeg ved at undersøge, på hvilken måde nogle af hjælpemiddelinstitutts funktioner fortsat vil kunne udføres til gavn for de handicappede. Information om hjælpemidler er hidtil blevet udført af socialstyrelsen, og jeg kan allerede nu give tilsagn om, at det vil kunne fortsætte. På samme måde vil socialstyrelsens kursusvirksomhed og rådgivning til kommuner og amtskommuner kunne fortsætte.

Jeg har absolut ikke – og regeringen har absolut ikke – ønske om at centralisere nogle opgaver, som hidtil er udført i kommunal regi. Det håber jeg heller ikke socialdemokratiet har, men jeg har ærlig talt lidt svært ved at se, hvad socialdemokratiet helt konkret foreslår i sit forslag. Regeringen har i alle tilfælde ikke ønske om at foretage en centralisering inden for dette område. Det, jeg kan give tilsagn om på stående fod, er, at den hjælp, der hidtil er blevet ydet fra centralt hold, vil blive opretholdt og bestemt ikke vil blive skåret ned.

Mette Groes (S):

Jeg vil godt sige tak til ministeren for den delvise imødekomme af vores forslag, som hun gav udtryk for, men jeg vil godt sige, at det er jo sådan, at instituttet tidligere har udført en række funktioner, som ministeren ikke var inde på og ikke omtalte. Det er jo ikke kun informationen om hjælpemidler og kursusvirksomhed, man klarer, det er også afprøvning af alle de mange forskellige former for hjælpemidler, der findes, og det er også rådgivning til de amtscentraler, som findes rundt omkring. Når ministeren slutter